

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: NATURRAISONNEMENT

Citation: Aarestrup, Emil: "NATURRAISONNEMENT", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid62916/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

NATURRAISONNEMENT.

Højrøstet Skoven suste,
Og i de grønne Sale
Gjenlød — jeg laae i Skyggen —
Den ugeneerte Tale.

De gode Træer mene,
At, ubekjendt med Sproget,
En Jordens Herre fatter
Aldeles ikke noget.

Som oftest — nægtes ikke —
Gaaer det vel saa i Verden;
Men en Poet indprenter
Sig Tonen og Gebærden.

Og samler, naar han hører
En stærk, begavet Taler,
Saa godt han kan, sig nogle
Mærkværdige Vokaler.

Og sammenligner, aner,
Gjetter undertiden
Hvad, ved gjentagne Lytten,
Bekræftes for ham siden.

Da er han lutter Øre,
Den lykkelige Grandsker,
Og henrykt han Naturens
Ældgamle Sprog fordansker.

Men denne gang var ikke
Themaet kjæle Drømme,
Som før han stundom hørte
Fra Blomsterløben strømme.

Det var en mere bitter
End oprømt Persifflage,
Der tonte gennem Skovens
Indhyllende Boscage.

„Der ligger“ — raabte djærvt nok
Et Poppeltræ som Taler, —
I det paa mig han pegede,
„Atter en ussel Praler!

Af dem, som troe at flyve
Med hvad de kaldte Aanden,
Og dog kom aldrig længer
End man kan strække Haanden.

Som fuld af Hjertensgodhed
Impertinent beklage,

At Alt det andet Skabte
Staaer dog saa langt tilbage.

Der ligger han med Briller
Og Paraplui — Ak, Fyren
Ret noget vigtigt troer sig,
Naar han seer hen paa Myren!

Ved disse Ord lød Latter
Fra alle Skovens Kanter,
Men meest fra Planteskolens
Opløbne, unge Fjanter.

Ja — blev han ved — vor Ven her
Har trygt sig foresværmert,
At han har rystet Stenen
Og Planten længst af Ærmet.

Den Drømmer! om saa var end!
Hvad vandt han i sit Eie?
Veed han en Steens beskedne,
Taalmodige Liv at veie?

Veed han de stille Kræfters
Langsomme Dyd at hædre?
Og kjender han en Plantes
Lønlige Levnet bedre?

Med affecteert Beundring
For Planteverndnen træder
Han i vor Kreds og sauger
Vort Inderste til Bræder.

Stakkel! der med sit Vidskab,
Med alle sine Konster,
Dog aldrig slipper ud af
Forstandens tykke Dunster.

Der, i det Hele taget,
Er tarvelig udstyret,
Og knap seer over Skuldren
Sin Læremester, Dyret.

Der ei kan proppe mere
I Hjernen af det Sande,
End dette Insect fødtes
Med i sin brune Pande.

Der gaber, træt af Tanker;
Der lukker for sin Kikkert —
Og lader Klumpen sørge,
Der vælter ham saa sikkert.

Og han — han vil begribe —
Som aldrig naaer i Livet

En Kampesteens Erfaring —
Han, der maa døe som Sivet!

Der, for at kunne trives,
For blot at existere,
Maa dræbe og maa myrde —“
Jeg gad ei høre mere.

Jeg gik derfor og tænkte:
Det klapper een og anden
Af disse Herrer ogsaa,
Seer jeg, i Træforstanden.

Vel har jeg ei, som Bjerget,
Saa fast en Fod at staae paa,
Og ei, som Elephanten,
En saa massiv at gaae paa.

Kan ei docere Skjønhed
Saa tydelig som Rosen,
Ei blomstre halv saa ziirligt
Som Planterne i Mosen.

Gad heller ikke just som
Et Poppeltræ forresten
Beständig kikke Stjerner,
Barhovedet, i Blæsten.

Og føler vel, hvorlidet
De Folk er at berømme,
Der tager Alt for Intet,
Og sig for Alt, i Drømme.

Men, ikke destomindre
— Her standsed jeg og sukked —
Jeg har Hovmodet i mig
Med Moder-mælken drukket.

Jeg, som en gammel, indgroet
Aristokrat paa Jorden,
Flux fatter ikke denne
Friheds og Ligheds Torden.

Det maa der Tid og Ro til;
Nu er jeg for piqueret —
Skjøndt, jeg vil ikke nægte,
At jeg er resigneret.
